

Safir Kurbađa

Yavuz DEMİRKIRAN

Safir Kurbağa

Yavuz DEMİRKİRAN

Ormanın yemyeşil kalbinin derinliklerinde, sarmaşıkların uykulu yılanlar gibi sarktığı ve güneş ışığının altın paralar gibi düştüğü yerde, Safir adında küçük bir kurbağa yaşırdı. Derisi parlak safir mavisi, karnı daha açık turkuazdı ve gözleri büyük, yuvarlak ve kehribar altınıydı. Bir çocuğun avucuna sığacak kadar küçüktü ama merakı koca orman kadardı.

Safir, annesi Anne May ile birlikte bir eğrelti otunun altındaki sıcak bir oyukta yaşırdı. Annesi, yumuşak krem rengi boğazlı yeşil bir ağaç kurbağasıydı ve bir bacağında ince bir kamış bilezik vardı. Her akşam ona önemli şeyler öğretirdi. 'Atlamadan önce bak,' derdi nazikçe. 'Orman harikalarla dolu ama sürprizlerle de.' Safir başını sallardı ama altın gözleri çoktan başka yerlere dalardı.

Bir sabah Safir, hiç olmadığı kadar uzağa zıpladı. Küçük mavi çiçeklerden oluşan bir izi takip etti ve sonunda hafif bir şıprıtı duydu. Orada, eğrelti otlarının sakladığı yerde kadim bir orman göleti vardı. Suyu koyu ve durgundu, yüzeyinde tuhaf şekiller dans ediyordu. Safir'in kalbi güm-güm-güm attı. Bu dans eden şekiller ne olabilirdi?

Yavaşça yaklaştı. Yansımalar parıldayıp kıvrılıyordu: uzun gümüş şeritler, yuvarlak altın paralar ve dev bir göze benzeyen bir şey. Safir hemen içine atlamak istedi! Ama sonra Anne May'in sözlerini hatırladı. Suyun kenarında durdu, perdeli ayak parmakları pürüzsüz bir taşın etrafına kıvrıldı. 'Önce bak,' diye fısıldadı kendi kendine.

Böylece Safir hiç kıpırdamadan oturup izledi. Şekiller aslında canavarlar değildi. Rüzgârda hareket eden yapraklar ve dallar, suyun üzerinde oynayan güneş ışığıydı. Ama başka bir şey daha vardı—uzak kıyıya yakın, yavaş, yosunlu bir şekil. Küçük bir kayık büyüklüğünde kocamandı ve sarmal desenli bir kabuğu vardı. Safir'in kehribar altını gözleri kocaman açıldı.

Şekil hareket etti. Buruşuk zeytin rengi bir kafa sudan yükseldi; nazık, yarı kapalı sarı gözleri vardı. 'Merhaba, küçük mavi,' dedi yavaş, gürültülü bir ses. 'Ben bu göletin bekçisi Yaşlı Tutu.' Safir yutkundu. 'Ben—ben sadece bakıyordum,' dedi. Yaşlı Tutu gülümsedi. 'Bakmak iyidir. Bakmadan atlamak iyi değildir. Gel, yanıma otur.'

Safir göletin etrafından dikkatlice zıplayarak Yaşı Tutu'nun yanındaki düz bir kayanın üzerine oturdu. Kadim kaplumbağa, pürüzsüz nehir taşlarından bir kolye takıyordu ve kabuğunun kenarlarından yosunlar sarkıyordu. 'Bu gölet çok eskidir,' dedi Yaşı Tutu. 'Yüzlerce yıldır birçok canlı için güvenli bir yuva olmuştur. Ama şimdi bazıları nesli tükenmekte olan canlılar.'

'Nesli tükenmekte mi?' diye sordu Safir. 'Bu ne demek?' Yaşlı Tutu hafifçe iç çekti. 'Dünyada onlardan çok az kaldığı anlamına gelir. Yaşamak ve büyümek için sessiz, temiz suya ihtiyaçları var. Bu gölet onlar için son güvenli yerlerden biri.' Safir suya yeni gözlerle baktı. 'Burada kimler yaşıyor?' diye fısıldadı.

Yaşlı Tutu yavaş, buruşuk bir yüzgeçle işaret etti. 'Dikkatlice bak.' Safir yüzeyin altında hızla kayan küçük şekiller gördü: benekli bir semender, altın karınlı bir kurbağa, derisi şeffaf cam kurbağalardan oluşan bir aile. 'Utangaçtırlar,' dedi Yaşlı Tutu. 'Yüksek seslerden ve kirli sudan saklanırlar. Ama burada güvendeler.'

Tam o sırada küçük turuncu bir semender bir yaprağın arkasından fırladı. Düşmüş bir yaprağı küçük bir şapka gibi takmıştı ve kocaman, neşeli yeşil gözleri vardı. 'Merhaba!' diye cıvıladı. 'Ben Pip! Ben de burada yaşıyorum. Yeni bir arkadaş mısın?' Safir gülümsedi. 'Ben Safir. Göleti sadece merak ettim.' Pip kıkırdadı. 'Merak iyidir! Ama Yaşlı Tutu dikkatli olmamız gerektiğini söylüyor.'

Safir günün tamamını gölette geçirdi. Pip ile birlikte yansımaları izledi ve her canlının adını öğrendi. Suyun bitkiler tarafından süzüldüğü için nasıl temiz kaldığını ve yosunlu kıyıların nasıl saklanma yerleri sağladığını gördü. 'Bu harika bir yuva,' dedi. 'Keşke herkes bilseydi.' 'Hayır,' dedi Yaşlı Tutu. 'Herkes değil. Sırlar onu güvende tutar.'

Safir anladı. Çok fazla canlı gelirse su çamurlaşabilir ve utangaç iki yaşamlılar gidebilirdi. 'Onu korumaya yardım edeceğim,' diye söz verdi. Yaşlı Tutu yavaşça başını salladı. 'Bu akıllıca bir seçim, küçük koruyucu.' Pip sevinçle bağırdı ve minik pençeli ayaklarıyla neşeli bir dans yaptı.

O günden sonra Safir göleti sık sık ziyaret etti. Önce bakmadan asla içine atlamadı ve perdeli ayaklarının her zaman temiz olmasına dikkat etti. Gizli göleti yalnızca en güvendiği arkadaşlarına anlattı—merakın dikkatlilikle dengelenmesi gerektiğini anlayan arkadaşlarına. Birlikte suyu ve utangaç sakinlerini gözettiler.

Anne May onunla gurur duydu. 'Atlamadan önce baktın,' dedi nazik eliyle mavi sırtını okşayarak. 'Ve korunmaya değer bir hazine buldun.' Safir ona sarıldı. 'Bana iyi öğrettin,' dedi. 'Şimdi ben de başkalarına öğretebilirim.' Kehribar altını gözleri mutlulukla parladı.

Bir akşam Safir en sevdiği taşın üzerine oturdu ve yansımaların dansını izledi. Gümüş şeritler ve altın paralar artık gizemli görünmüyordu. Bunlar sadece ormanın merhaba deme biçimiydi. Ve derinlerde, nesli tükenmekte olan iki yaşamlılar sessiz, temiz yuvalarında güvenle yüzüyorlardı. Safir gülümsedi. Merak onu buraya getirmiş, dikkatlilik ise onu —ve göleti—güvende tutmuştu.

Ve böylece küçük safir kurbağa, kadim göletin koruyucusu oldu. Sırrını yalnızca dinleyip öğrenecek arkadaşlarıyla paylaştı. Çünkü Safir, merakın harika bir armağan olduğunu biliyordu—yeter ki atlamadan önce bakmayı hatırlayın. Ve bazen en iyi keşifler, başkaları için güvende tuttuğunuz keşiflerdir.